Ca să vezi, și să nu vezi

On Mai 19, 2023

Nu există nici o creație care să nu fie descoperită privirii Sale, ci totul este gol și dezvăluit pentru ochii celui căruia trebuie să-i dăm socoteală.

Cunosc un om în vârstă de vreo 73 ani. Stă în grădina lui toată ziua, pe băncuța de lemn. Se joacă pe telefon, Apple Iphone 13. Şi îmi spunea zilele trecute, cât de mult a muncit el toată viața, ce mult i-a plăcut munca. Şi, păcat că nu mai are ce se muncească. Se cam plictisește. A fost șef contabil la CFR, pe vremea când se câștigau bani frumoși. Deci a fost un om foarte important. Are și un doctorat în filozofie, toată viața a fost premiant, și copii lui tot preminați au fost.

- Bun, unde pot să văd și eu ceva din munca dumneavoastră? Îmi puteți arăta ceva din experiența dumneavoastră de-o viață? Unde să mă uit? În sus, în jos, stânga, dreapta, pe internet, unde?

- Păi, uite, am cumpărat o casă, le-am cumpărat și la copii câte o casă la fiecare.

- Le-ai făcut dumitale, cu mâna ta?

- Nu, eu doar le-am cumpărat.

- Bun, dar eu ce-aș putea să văd făcut de mâna dumitale? Nu-mi puteți arăta chiar nimic din munca colosală de aproape 40 de ani de șef la CFR? Doctoratul ăla în filozofie de care spuneați, unde se găsește? Aveți vreun exemplar prin casă? Pot citi măcar o pagină din el?

- Păi...să vezi. Am făcut, am dres, am dat, nu mai știu pe unde este. Ca să vezi. Şi să nu vezi. Hocus Pocus Preparatus. Pe undeva trebuie să fie, dar nu știu unde...

Leadership: Creația ta poate să demonstreze recunoașterea eforturilor pe care le-ai depus pentru a-ți construi o superioritate care NU poate fi garantată?

După cum observați, cam așa stau lucrurile cu oamenii ăștia cărora le-a plăcut enorm de mult munca. Atât de muncitori au fost, că nu se vede nimic din munca lor. Nimic, nimic, nimic. Cum vin, așa se duc. Şi de aceea nu dă nimeni două parale nici pe munca lor, nici pe ei.

V-ar plăcea să stați pe lângă asemenea indivizi care muncesc cu spor o viață întreagă, dar nu se vede nimic în urma lor? Ați putea, oare, să vă exprimați gratitudinea pentru observațiile prețioase pe care le-au făcut asupra unui domeniu de activitate? Unde sunt cuvintele lor calde adresate propriei lor creații, pe care au făcut-o pierdută? Unde se revede influența stimulatorie și atitudinea lor activă, creatoare, în cursul ulterior al științei?

Moșnegi și babe care n-au nimic în capul ăla, ăsta-i adevărul ultimilor 30 de ani în România. Numai somități de felul ăsta a avut țara noastră, de aia suntem ultimii din Europa. Numai șpanuri și fantome au ajuns în funcții înalte. Cu pretenții de mari oameni de cultură. Cu diplome și doctorate, studii în străinătate. Unul mai intelectual ca altul. Şi cu toate astea, nu se vede nimic în urma lor. Nimic, nimic, nimic. Toți, o apă și un pământ...

Leadership: Ești subordonat conceptului de irealitate a creației pe care o plasezi în sfera „regiunii ideale a aparențelor"?

E posibil așa ceva? Atât de mult ai ținut dumitale la creația ta, doctoratul, această prețioasă experiență profesională de cercetare, încât nu știi nici măcar unde l-ai rătăcit? Și nici măcar nu te-ai străduit să-l găsești, să-l recitești, și să începi să pui în practică propriile sugestii. Mă întreb, oare cât timp ți-ai bătut capul să-l faci?

Se vede cât de temeinic ai muncit pentru doctoratul în filozofie, după cât timp ai investit să-l cauți și să-l recuperezi. Şi atât de prețioasă este creația dumitale, încât nici nu te-ai obosit s-o publici după atâția ani. Cred că seriozitatea și profesionalismul sunt răsplătite pe măsura eforturilor de a-ți revedea singura creație. De fapt, calitatea lucrării de doctorat se verifică în măsura eforturilor pe care le-ai întreprins dumitale ca să îl publici (măcar pe internet).

Ochii trebuie să vadă, înainte ca mintea să cuprindă. Vă dați seama ce minte ascuțită, ce idei uimitoare se regăsesc în lucrarea lui de doctorat, de vreme ce nu s-a sinchisit niciodată să-l scoată la vedere. Căci omul care își pierde creația, și care nu o face cunoscută, este exact omul care știe cât de puțin valorează munca lui.

Închipuiți-vă că Leonardo Da Vinci ar fi terminat de pictat Mona Lisa, și ar fi ascuns-o de văzul lumii, îngropând-o printr-o groapă din cimitir, ca ulterior să uite locul în care și-a îngropat creația. Este posibil așa ceva? Da, doar la români !

Leadership: Poți să-ți înțelegi mintea și trăirile raliindu-te conștiincios unei filozofii adoptată ca deviză a vieții : "creația se întoarce împotriva creatorului ei" ?

Somitățile noastre, intelectualii cu funcții înalte din România, exact asta fac: au uitat cu toții unde și-au îngropat creațiile. Nimic nu se vede, fiindcă le-au îngropat atât de bine, încât nimeni, vreodată, să nu le găsească. Cu toții se cred la fel de valoroși precum Da Vinci, doar că le lipsește exact lucrul cel mai important: dovada inteligenței lor. Oare cât de inteligent poate să fie omul care își ascunde meritele? Iar dacă dovada inteligenței omului sunt faptele sale, atunci cum se numește omul care își ascunde faptele și nu vrea să le scoată la lumină?

Cel fel de om este acela care își îngroapă în neuitare propria lui creație?

Oricum, cam atât a avut de spus și de arătat...marele filozof, mare șef la CFR, căruia nu-i va citi nimeni vreodată doctoratul. El în continuare se crede omul ideilor mărețe, idei care din păcate nu vor putea schimba societatea. Ele sunt ascunse bine, undeva în întunericul vreunui mormânt fără cruce, loc în care va ajunge și el, curând. Şi fără să-și dea seama, va fi complet uitat de lume, la fel cum a procedat și el cu doctoratul lui. Măreața lui filozofie nu a ajuns la nivelul acestui veșnic adevăr: creația se întoarce întotdeauna împotriva creatorului ei, dacă el nu se preocupă de ea.

Mare dreptate a avut Apostolul Pavel când a scris: *„Nu există nici o creație care să nu fie descoperită privirii Sale, ci totul este gol și dezvăluit pentru ochii celui căruia trebuie să-i dăm socoteală".*

Valoarea conținutului propriei gândiri este direct proporțională cu eforturile depuse în timpul desfășurări activității de creație. Iar valoarea unui lider este dată de unicitatea creației sale pe care doar progresul științei o poate atesta.

Ca să vezi, și să nu vezi este deviza celor a căror creație există, dar nu se găsește. Este deviza impostorilor care, încercând să arate că sunt mai mult decât sunt cu adevărat, cad în capcana propriei lor ignoranțe, dovada unei superficialități de cugetare neîngăduite, efectul unei delăsări cronice într-un anumit domeniu.

Iar Dumnezeu scoate întotdeauna adevărul la iveală, înainte ca ei să treacă în neființă, încât să conștientizeze toți cât de mici și neînsemnați au fost o viață întreagă. Mici și neînsemnați, la fel ca și creația lor...

Source: https://neculaifantanaru.com/ca-sa-vezi-si-sa-nu-vezi.html